

Příslaví 8, 22 – 36 Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve než co konal odedávna. Od věků jsem ustanovena, od počátku, od pravěku země. Ještě nebyly propastné tůně, když jsem se zrodila, ještě nebyly prameny vodami obtěžkány. Když ještě byly hory ponořeny, před pahorky jsem se narodila. Ještě než učinil zemi a všechno kolem a první hroudy pevniny, když upevňoval nebesa, byla jsem při tom, když vymezoval obzor nad propastnou tůní, když seshora zavěšoval mračna, když sílily prameny propastné tůně, když kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, když vymezoval základy země, byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas. Hraji si na jeho pevné zemi; mým potěšením je být s lidskými syny. Nyní tedy, synové, slyšte mě: Blaze těm, kdo dbají na mé cesty. Slyšte napomenutí a buďte moudří; nevyhýbejte se tomu ! Blaze člověku, který mě poslouchá, bdí u mých dveří den ze dne a střeží veřeje mého vchodu. Vždyť ten, kdo mě nalézá, našel život a došel u Hospodina zalíbení. Kdo hřeší proti mně, činí násilí své duši; všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.“

Milé sestry, milí bratři!

Kdo je ta Moudrost, o které se tu mluví? Moudrost, která tu je před stvořením světa, Moudrost nestvořená, která se zrodila, která byla při stvoření světa. Boží zjevení jsme nedostali celé najednou. Kdyby Židéům bylo zjeveno, že jediný Bůh je ve třech osobách, svádělo by je to k myšlence, že jsou tři hlavní Boží. Vždyť v té době se to bohy jen hemžilo. Z novozákonního zjevení víme, že ta Moudrost, která byla zjevena starozákonním Židům, byl věčný Boží Syn, který byl aktivní při stvoření světa, stal se člověkem a stal se pro nás věčnou Moudrostí.

O Bohu můžeme mluvit jenom proto, že máme něco společného. Můžeme ho aspoň lidsky pochopit. O tom, jak se dostat na Měsíc vám neřeknu vůbec nic. Víím o tom, že je možné se tam dostat, víc ne. Bůh nás však stvořil podle sebe, jsme mu nějak podobní, přijal nás do své rodiny, stal se naším Otcem a projevuje se jako Otec. Mluvil k svému národu, který si vyvolil jako vzor pro ostatní národy. Mluvil naším jazykem prostřednictvím proroků. Mluvil jazykem, kterému jsme mohli rozumět, právě proto, že mu jsme podobní, když nás stvořil podle sebe. Tak jej nazýváme Otcem, poznáváme co je láska, co je pravý život. Uvědomujeme si, že v našem lidském životě nikdy plně nepochopíme jeho božské Otcovství, jeho lásku, jeho život. Mluví o tom, že jako Otec nás miluje i mateřskou láskou, která je větší než jakákoliv lidská mateřská láska. **I kdyby Tě matka opustila, já Tě neopustím**, říká. Proto ho někteří chtějí nazývat i Matkou. Je to jejich volba. Já chápu, že nás učí nazývat ho Otcem, ba Tatínkem, poněvadž Otec dokáže být tvrdý, když je třeba. Jen Otce dokázal říct otcí Abrahamovi: Vezmi svého syna a oběť ho na hoře Moria. A stejný otec s mateřskou láskou dokázal říct: Zadrž. A stejný Otec poslal svého Syna Ježíše na smrt pro své bratry. Dokázala by to Matka? Je však v tomto poslání plno mateřské lásky k nám, ubohým pozemským dětem, které jsme zabloudily, bloudíme stále a potřebujeme jeho pomoc.

Náš velký spisovatel Karel Čapek ve své hře Matka nechává matku po velkém vnitřním boji vzít do ruky zbraň, podat ji synovi a říct: Jdi! Jen proto, že ve válce nepřítel zabíjí děti. Když se tato hra hrála v Londýně, tamní hřečka se vzbouřila: To neřeknu. To matka nedokáže říct. Tady vidíme to obrovské napětí v našem lidském životě a v životě našeho Boha – Otce. O tom je také dnešní perikopa.

Dnešní perikopa má dvě části. Vprvní polovině popisuje úlohu Moudrosti ve stvoření kosmu. Je to výzva. Zamýšlet se na vztahu Boha Otce a Syna, věčné Otcovy Moudrosti. Jaký byl jejich plán, když připravovali celý vesmír pro lidské děti. Jak říká Boží Syn, Otcova Moudrost: **když upevňoval nebesa, byla jsem při tom, když vymezoval obzor nad propastnou tůní, když seshora zavěšoval mračna, když sílily prameny propastné tůně, když kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, když vymezoval základy země, byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas**. K našemu pochopení nestačí jen tento text, v celém obsahu Božích Písem najdeme Boží plán. Plán rozvoje celého lidstva až k jeho plnému životu v Bohu. Plán, který člověk někde zhatil, přidal se na stranu zla a Boží moudrost přichází v chudém dítěti a začíná vše

napravovat. To jsou myšlenky, které nás mají naplňovat. Když ne přes den, kdy se honíme za tisíci zbytečnostmi, tak aspoň v klidné chvíli než nás zasáhne osvobozující spánek. Nestačí už sledovat jak utíká rok. Oslavíme Vánoce, narození Ježíše, pak jeho smrt a zmrtvýchvstání a pak už zase pozorujeme, jak se rok krátí a přijdou nové Vánoce. Lidský i Boží věk není jen takto se opakující historie. Je to postup vpřed. Budoucnost, ve které má být vše božské podané lidsky a vše lidské zahrnuté do Božího života.

To naznačuje druhá část dnešní perikopy. Nejde už o poznávání, o rozjímání, jde o skutky. O naplnění. O to, jak to s Boží Moudrostí, s Ježíšem, naším starším bratrem, uděláme. On nám říká: **Hraji si na jeho pevné zemi; mým potěšením je být s lidskými syny. Nyní tedy, synové, slyšte mě: Blaze těm, kdo dbají na mé cesty. Slyšte napomenutí a buďte moudří; nevyhýbejte se tomu ! Blaze člověku, který mě poslouchá, bdí u mých dveří den ze dne a střeží veřeje mého vchodu. Vždyť ten, kdo mě nalézá, našel život a došel u Hospodina zalíbení.** Zase nám nestačí jen tento text, ale celý Ježíšův život, abychom pochopili, a každý našel své místo v naplnění té velké Boží myšlenky, kdy chce mít jeden ovčín, a jednoho Pastýře, samu Boží Moudrost.

Proste a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Amen.